

התורה והממלכה בישראל קשורים זה עם זה קשר בל ינתק. המלך שבטו על כסא ממלכתו, כתב לו את ספר התורה המיוחד לו, משנה התורה¹, כתיבה מיוחדת בתור. מלך מושל על העם ומנהיג את החיים החברתיים של הכלל, חוץ מהספר הרגיל שכל אחד מישראל צריך לכתוב לעצמו, בתור בן ישראל מצד החובה של ואתם כתבו לכם את השירה הזאת².

מה אנו למדים מחובה ממלכתית זאת, שקבלת התורה בישראל קבלה כפולה היא, קבלת חובת היחיד בתור יחיד השייך להכלל, לכללות האומה. בקדושתה. וקבלת התורה, בתור קבלתה של האומה המנהיגה את חייה החברתיים, בתור לאום. אמנם, עבודה קשה היא ביחוד שמירת התורה הכללית הממלכתית, עבודה הרבה יותר קשה מהשמירה של התורה היחידית. כי התורה ומצותיה באו לצרף את הבריות³, ומלאכת הצירוף של הכלל כולו בתור חברה הוקקה לענינים מדיניים, הוא הרבה יותר מסוכך בדרך עבודתו ממלאכת הצירוף של כל יחיד כשהוא לעצמו בתור איש פרטי. כי הרי ענינו הרואה שגם המוסר האנושי הפשוט, בדברים שחוש הצדק הטבעי הוא מסייע אותו, עד כמה שאצל הפרטים יש לו על כל פנים איזה אחיזה בחיים, לא זכתה האנושיות בכללותה עדיין, שיהיה מוסכם בתור חובת מוסר ביחוד להמדיניות הצבורית, ואפילו המפלגתית כולה. ובשביל כך אנו יודעים שאותו היצירהרע שבאדם הפרטי — הרי הוא מתגבר בכפלי כפלים בהאדם המדיני הכללי, עד שכל מושגי הטוב והרע, הצדק והרשע הרי הם געשים אבודים לגמרי מתוך המהומה המדינית והקלחת הממלכתית הרוחתה, אשר היא כים נגרש, ובשביל כך נטע יוצר העולמים מראש ומקדם את שמו של משיח לפני בריאת העולם⁴, לפני שמש ינון שמו⁵. כח ממלכתי נגור מעצם היסוד שבקדושה מוכן הוא בעומק נשמת ישראל הכללית, לפני שמהומת החיים של העולם כולו תוכל לרשום עליו את הרשמים של מחיקת הצדק ואבדן המוסר, הבא במדה הרגילה מתוך הזרם הנורא שבהשתערויות גלי החיים החברתיים. ומפני כך אנחנו קוראים את מגילת רות החותמת בתולדותו של דוד מלך ישראל, יסוד משיח אלקי יעקב, בתג השבועות זמן מתן תורתנו.

היה זה לנו לאות, שבאותה התנועה שהננו מרגישים בה את הצמיחה החברתית הלאומית, אנו חייבים לרומם בה את המדריגה המוסרית ואת הזיקה ליסוד הקודש שלנו, בכחה של תורתנו הקדושה שהיא תורת חיים מקור הצדק ומעין האמת. וחלילה לנו לחשוב שהגלים הסוערים שבשאיפה המדינית רשאים הם לעורר את עינינו, מבלי לראות נכוחה, וקל וחומר שחם לנו ליתן ליצר המפלגתי העלול להתעורר ביותר, בעת שהתנועה המדינית הולכת להוצר, שיעביר אותנו על מדת הצדק והאמת, על מדת האהבה האנושית הכללית והפרטית, אהבת ישראל, וחובת הקדושה המיוחדת לישראל. כי חובתנו היא לא רק להיות אנשי קודש בתור אנשים פרטיים, כי אם גם וביחוד להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש⁶ ולשאוף ליסוד ממלכתי מקודש, שהוא כדאי להיות נקרא בשמו עוד מלפני ההתהוות של העולם המעשי וכל סאונו, מיסוד התורה שקדמה לעולם⁷, ומיסודו של דוד מלך ישראל החי וקיים⁸, ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ⁹, במהרה בימינו אמן.

(מלך ישראל מלך 4-173)

ז. אין המדינה האושר העליון של האדם. זה ניתן להאמר במדינה רגילה. שאינה עולה לערך יותר גדול מחברת אחריות גדולה. שנשארו המוני האידיאות. שהן עטרת החיים של האנושיות. מרחפים ממעל לה. ואינם נוגעים בה. מה שאין כן מדינה שהיא ביסודה אידיאלית. שתקוק בהיותה תוכן האידיאלי היותר עליון שהוא באמת האושר היותר גדול של היחיד. מדינה זו היא באמת היותר עליונה בסולם האושר, ומדינה זו היא מדינתנו. מדינת ישראל, יסוד כסא ד' בעולם, שכל הפצה הוא שיהיה ד' אחד ושמו אחד. שוהו באמת האושר היותר עליון. אמת. שאושר נשגב זה צריך הוא לביאור ארוך כדי להעלות אורו בימי חושך. אבל לא מפני זה יחדל מלהיות האושר היותר גדול.

(מלך ישראל מלך 4-173)

סד. ד"א אין שוטה נפגע, ד"א אין בשר המת מרגיש באיזמל. הצרות הבאות על האומה יש מהן שעיקר ענינן הוא הפחד על מצב העתיד. כי יש לפעמים שאיזה ממלכה. תפגע את חברתה בדבר קטן, שמצד הענין ההוה אין לו איזה ערך ומ"מ תתרגש האומה הנפגעת מאד, מפני שבתור אומה שלמה היא מסתכלת אל מצב העתיד שלה ורואה שעי ההתגברות הקלה יוכל לבא ענין מפסיד גדול לחסנה הלאומי לימים הבאים, ויש מהן צרות שהן מצירות צעדי האומה לשעתה. והנה כשם שהאדם אינו יכול להרגיש יפה בין בשכלו בין בהרגשתו כ"א בהיותו בריא ושלם בכל כחותיו וחושיו, כן האומה אינה יכולה להרגיש לא ערך של פחד מצד איזה אסון כללי שנראה כנשקף למצב האומה בכללה לעתיד, וכן להרגיש יפה המרירות שיש ברעות המצב ההוה, לא מצד הרע הפרטי המגיע לכל פרט, כ"א להרגיש את הרע הלאומי הכללי, כ"א בהיותה בריאה כתכסיסה הלאומיים בארצה, ממלכתה, מקדשה וכהניה, שופטיה ושריה. ע"כ בגלות א"א כלל שיורגש מצד האומה שום דבר צרה כללית בכל תוקף רישומה, ואין ראוי לכתב דברים כלליים בשביל הכלל כ"א מי שיוכל לציירם בכל עמקם ומהותם, אבל מי שמרגישם רק בתור צרה פרטית לו או לפרטים רבים, לא הגיע עד הרושם שצריך לעשות דבר של צרת האומה.

והנה אנתנו בעונינו אבדנו זאת ההרגשה לגמרי, ואף אם יאמר אדם שמצד בצרתן של ישראל, לא יוכל להתפאר בלבבו כי הוא יורד עד עמקה של צרת הכלל. כי זאת ההרגשה אי אפשרית לנו כי אבדנו את הדרכים שבהם ועל ידם אפשר להרגיש צרת הכלל. ע"כ דברים של סיפורי צרות הכלל מצד הפחד לסכנת מצב הלאומי שיש בהם, אין אנו יכולים להעריכם כראוי, מפני שאין שוטה נפגע. הפקח שמכיר ערך הסכנה...

(מלך ישראל מלך 4-173)